

Arrest

nr. 123 737 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 9 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2013 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 januari 2013 werd aan verzoekster een aankomstverklaring afgeleverd, waarbij verzoekster tot verblijf in het Rijk werd toegelaten tot 29 maart 2013.

1.2. Op 26 juli 2013 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in haar hoedanigheid van studente.

1.3. Op 7 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf als studente ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing.

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF IN DE HOEDANIGHEID VAN STUDENTE

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 26.09.2013 bij de burgemeester van Alken door (...), is ontvankelijk; doch ongegrond.

MOTIVERING:

Ter staving van haar aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies legt betrokkene een inschrijvingsattest voor aan het PCVO Hasselt voor een eerste taalmodule Nederlands. Betrokkene kan echter niet aantonen dat het gaat om voorbereidend taalonderwijs met het oog op hogere studies conform art 58 van de Wet van 15.12.1980.

Het voorgestelde modulaire traject laat betrokkene immers niet toe voldoende talenniveau te halen teneinde toegelaten te worden tot erkend hoger onderwijs. Betrokkene heeft geen gedetailleerd studieplan ingediend noch een toelatingsattest voor een door de overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde instelling voor hoger onderwijs.

Bovendien kan betrokkene geen bewijs leveren van voldoende bestaansmiddelen. De solvabiliteit van de garant dewelke ten gunste van betrokkene een bijlage 32 heeft ondertekend, is onvoldoende. Inderdaad, uit de loonfiches dewelke werden voorgelegd ter staving van de aanvraag (3 fiches met 1316 euro, 1310,27 euro en 1315,75 euro) blijkt dat het netto maandelijks inkomen van de garant onvoldoende is om te voldoen aan zijn persoonlijke behoeften! en aan de kosten van de student zoals gedefinieerd in art. 60 van de Wet van 15.12.1980 en het Koninklijk Besluit van 08.06.1983. De berekening hiervan bestaat eruit te verifiëren of het gemiddelde maandelijks salaris van de garant minstens gelijkwaardig is aan het bestaansminimum in België (973 euro/maand), vermeerderd met het minimumbedrag waarover een vreemde student moet beschikken zoals gedefinieerd in het Koninklijk Besluit van 08.06.1983 (611 euro/maand voor academiejaar 2013/2014). De garant dient dus minstens 1584 euro netto per maand te hebben (973 euro + 611 euro). Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet verzekerd.

Omwille van bovenstaande redenen wordt de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies verworpen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending van de artikelen 2 + 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet. De Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat de motivering voor deze beslissing dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing. De motivering moet bovendien afdoende zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende is of alleszins onjuist gemotiveerd werd, rekening houdend met alle elementen van het dossier en de feitelijke situatie zoals zij beoordeeld moest worden door de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in kwestie. Overwegende dat verzoekster alleszins met de afwijzende beslissing helemaal niet akkoord kan gaan. Uit de bij onderhavig verzoekschrift ingesloten stukken zal blijken dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste en derhalve juridisch onaanvaardbare motieven en derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster geen gedetailleerd studieplan heeft ingediend noch een toelatingsattest voor een door de overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde instelling voor hoger onderwijs en dat zij geen bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

In zoverre de verzoekende partij bij haar inleidend verzoekschrift stukken voegt, die niet eerder aan de gemachtigde van de staatssecretaris ter kennis werden gebracht, laat de Raad gelden dat de gemachtigde hiermee uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids, het redelijkheidsbeginsel.

C.1. Verzoekster is van oordeel dat verweerster in de bestreden beslissing dd. 7 oktober '13 hoegenaamd geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag reeds sedert meer dan één jaar gehuwd is/was met een Belgische onderdaan. Mogelijks werd dit zelfs niet eens vermeld in de aanvraag. Nochtans was de betreffende ambtenaar die de aanvraag heeft opgesteld hiervan perfect op de hoogte. Uit de motivering van de bestreden beslissing valt niet af te leiden of verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoekster haar echtgenoot in België is komen vervoegen, nadat zij haar middelbaar onderwijs heeft afgemaakt in Bosnië. Uiteraard heeft dit de nodige relevantie naar de evaluatie of het koppel / kerngezin voldoende financiële middelen heeft om zelf (& probleemloos) in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Klaarblijkelijk bestaat er volgens de huidige regelgeving een aanzienlijke discrepantie / verschil wanneer de aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend op basis van huwelijk/duurzame samenwoning, dan wel op basis van het gegeven dat men student is. Immers in geval van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van wettelijke samenwoning of huwelijk met een Belg moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij/zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Volgens de richtlijnen van DVZ wordt een benedengrens van 120% gehanteerd van het bestaansminimum / bedrag bedoeld in art. 14 van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het gemiddeld maandelijks nettoloon van verzoekster echtgenoot overschrijdt in ruime mate deze benedengrens ! Verzoekster brengt onder stuk nr. 3 van haar bundel recente loonfiches bij van haar man, Semir Duric die een maandelijks netto-inkomen heeft boven de 1.300 €. Verzoekster wijst erop dat het hier gaat om een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Een contract van onbepaalde duur biedt arbeids- en bijgevolg ook inkomensgarantie en (indien nodig ontslagbescherming). Indien echter de aanvraag wordt gedaan, zoals in casu als student dient de garant over een netto maandelijks inkomen van 1.584 € te beschikken. Volgens de richtlijnen van DVZ kan er slechts één persoon optreden als garant middels bijlage 32. In dit concrete geval werd de echtgenoot van verzoekster opgegeven als garant gelet op de huwelijksband. Belangrijkste kritiek op de starre en formalistische toepassing van dit criterium is dat er haast nooit gekeken wordt naar de specifieke gezinssituatie van verzoekster.

C.2. Verzoeksters volgt actueel 'slechts' voorbereidend taalonderwijs. Verzoekster woont samen met haar echtgenoot bij haar schoonouders in die eigenaar zijn van een eigen woning, waarvan de lening haast afbetaald is. De maandelijks hypothecaire lening bedraagt nauwelijks 300 €. Zowel verzoeksters schoonvader en schoonmoeder werken beiden. Verzoeksters schoonvader heeft van bij zijn aankomst in België (bijna 20 jaar geleden – zie attest samenstelling gezin) full-time gewerkt en verzoeksters schoonmoeder werkt part-time (zie loonfiches). Verzoeksters schoonvader staat actueel op ziektekas ingevolge een arbeidsongeval. Het netto-gezinsinkomen overtreft gemakkelijk 3.000 €, hetgeen ruimschoots volstaat voor een familie van vier volwassen personen. M.a.w. er bestaat niet het minste risico dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het Belgische sociale bijstandsstelsel.

Verzoekster volgt thans dus een voorbereidend jaar om het Nederlands onder de knie te krijgen. Het betreft dagonderwijs (iedere voormiddag) waaraan helemaal geen hoge kosten zoals inschrijvingsgeld en/of kosten van cursussen dan wel huisvesting verbonden zijn. Bovendien schrijft de wetgeving niet voor dat het om universitaire studies of hoger onderwijs zou moeten gaan. Verzoekster verwijst naar de inschrijvingsfiche van het PCVO Moderne Talen in Hasselt en de intentieverklaring vanwege de directie van het PCVO dat verzoekster zich via deze cursus graag wil voorbereiden om hoger onderwijs te gaan volgen. Verzoekster kan absoluut niet akkoord gaan met de overweging in de bestreden beslissing als zou 'het voorgestelde modulaire traject verzoekster niet toelaten om voldoende talenniveau te halen, teneinde toegelaten te worden tot erkend hoger onderwijs' Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij zich hiermee begeeft op het vlak van de speculatie. Verwerende partij kan immers onmogelijk voorspellen hoe snel verzoekster de Nederlandse taal zal oppikken. Zulks is afhankelijk van verschillende factoren en bovendien is de vereiste taalkennis ook afhankelijk van welk diploma verzoekster achteraf wil behalen. Tenslotte kan van verzoekster bezwaarlijk verwacht worden dat zij reeds na amper twee maanden taallessen Nederlands een gedetailleerd studieplan of toelatingsattest van een erkende schoolinstelling zou kunnen bijbrengen.

C.3. De Minister van Migratie- en Asielbeleid heeft net als ieder ander overheidsorgaan de verplichting om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gelet op het voorgaande is verweerster als overheidsinstantie naar het oordeel van verzoekster allerminst zorgvuldig te werk gegaan. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen beschouwd worden zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen in te winnen of hem/haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die een correcte weergave/voorstelling zijn van de feiten of van zijn toestand (Raad van State, Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946). In casu is het duidelijk dat verweerster (bij monde van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Alken) geen afdoende onderzoek heeft gedaan naar de specifieke gezinssituatie en de inkomsten van alle andere meerderjarige gezinsleden die onder hetzelfde dak leven. Naar verzoeksters oordeel heeft verweerster hiermee een grove beoordelingsfout gemaakt en heeft zij het redelijkheidsbeginsel miskend. De Staatsecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geenszins de vereiste belangenafweging gemaakt, dewelke door een redelijk denkend mens in dezelfde omstandigheden wel zou gedaan zijn. Bijgevolg is de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerster in casu niet vervuld. Gelet op de door verzoekster hierboven ontwikkelde argumenten en de bijgevoegde stukken kon verweerster in redelijkheid niet komen tot de door haar genomen beslissing. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens kunnen naar verzoeksters oordeel enkel leiden tot een gunstige beslissing, zodanig dat een hervorming zich opdringt."

2.2.2. De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij reeds meer dan één jaar gehuwd is met een Belgische onderdaan. De verzoekende partij meent dat dit de nodige relevantie heeft bij het beoordelen van de financiële middelen en zij legt in dit kader nieuwe stukken voor. De verzoekende partij houdt voor dat er niet het minste risico bestaat dat zij tijdens haar verblijf in België ten laste zal vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel.

Artikel 58 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1 ° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar. Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan (de Minister) of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid. "

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar tweede middel hoofdzakelijk kritiek levert op het feit dat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met de inkomsten van haar echtgenoot, zodat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat zij geen bewijs kan leveren van voldoende bestaansmiddelen.

Het kwestieuze motief is niet determinerend voor de uitkomst van de bestreden beslissing. Immers werd door de gemachtigde van de staatssecretaris in een eerste motief vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het voor haar voorgelegde inschrijvingsattest aan het PCVO Hasselt betrekking zou hebben op voorbereidend taalonderwijs, met het oog op het volgen van hoger studies, conform artikel 58 van de vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde tot voormeld besluit komt, op grond van de overweging dat het voorgestelde modulaire traject de verzoekende partij niet toelaat om voldoende taalniveau te halen ten einde toegelaten te worden tot erkend hoger onderwijs.

Terwijl verzoekster niet betwist dat geen gedetailleerd studieplan werd ingediend noch een toelatingsattest voor een door de overheid erkende, georganiseerde of gesubsidieerde instelling voor hoger onderwijs.

Uit artikel 58 van de vreemdelingenwet blijkt uitdrukkelijk dat de verblijfsmachtiging voorzien is voor vreemdelingen die hoger onderwijs wensen te studeren in België, zodat de verzoekende partij uiteraard niet kan worden gevolgd in het betoog dat de wetgeving niet zou voorschrijven dat het om hoger onderwijs moet gaan.

Een enkele verklaring van de directie van het PCVO dat de verzoekende partij zich middels het modulaire traject gaat voorbereiden op hoger onderwijs, impliceert niet dat het bewijs is geleverd dat de verzoekende partij *in casu* een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs volgt. Dienaangaande werd door de gemachtigde niet op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld dat zij minstens reeds een studieplan of een attest van een onderwijsinstelling dient te kunnen voorleggen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de voormelde motivering, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

In casu slaagt de verzoekende partij er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat het taalonderwijs van de verzoekende partij niet kan beschouwd worden als een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs. De verzoekende partij haar kritiek op het onderzoek naar de bestaansmiddelen is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, niet van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. RvS 29 december 1993, nr. 45.538, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Schending van het gelijkheidsbeginsel voorzien in art. 10 en 11 van de Grondwet, van art. 8 van het EVRM en naar analogie van de EG Richtlijn 2004/38 dd. 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden Naar analogie kan verwezen worden naar de Richtlijn nr. 2004/38 dd. 29 april 2004 (betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden). Luidens art. 7 van deze Richtlijn: 'heeft iedere burger van de Unie het recht om gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven : b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van

het gastland en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt.... Verzoekster is weliswaar geen burger van de Europese Unie gezien haar afkomst (Bosnische nationaliteit), doch in het EVRM wordt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven ingeschreven en gegarandeerd als een grondrecht. Weliswaar zou dit recht onderworpen kunnen worden aan bepaalde beperkingen en voorwaarden, doch het wordt algemeen erkend/aanvaard dat dergelijke beperkingen & voorwaarden eng/d.w.z. limitatief moeten uitgelegd/geïnterpreteerd te worden, aangezien anders bedoeld grondrecht compleet zou worden uitgehold. Toegepast op onderhavige betwisting komt dit concreet op het volgende neer : Verzoekster is zoals gezegd student en reeds langer dan een jaar gehuwd met haar Belgische man. Het zou onmiskenbaar een ernstige / onduidelijke discriminatie en inbreuk uitmaken op het recht op een gezinsleven wanneer zij verplicht zou worden om het Belgisch grondgebied te verlaten. Verzoekster zou in die hypothese haar voorbereidend taalonderwijs niet kunnen verderzetten, doch bovendien ook gescheiden worden van haar partner. Dit is ontolereerbaar !"

2.3.2. De verzoekende partij betoogt dat het onaanvaardbaar is dat zij haar voorbereidend taalonderwijs niet zal kunnen verderzetten en tevens zal worden gescheiden van haar partner.

De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

De verzoekende partij kan zich evenmin op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG. Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.

De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat de verzoekende partij van haar partner zal worden gescheiden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC